

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' εδρα μας ή χώρα των αρχαιοτάτων.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' έννενήκοντα έπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλημυρ' από λεπτά.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρós έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ τώ φράγμα είναι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δέκα φράγμα και 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρós δύο εικοσάφραγμα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού μηνός Μαΐου τρίτη,
πάλι κι' ή καυμένη Κριτική.

Πεντακόσα κι' όγδόοντα κι' όκτώ
και μιάς φέρουν ντουινιά στιβακότ.

Κάτι κοράκια,
της γης σαράκια.

Παιδιά μου, μήν τρομάζετε κι' άκούστε τόνεϊρό μου...
κοράκια 'πτερουγίζανε, μαθρα στοιχειά του τρόμου,
και λαίμαργα 'ροκάνιζαν κάθε νεκρό κουφάρι,
κι' είπα πώς είναι Καίσαρες, κι' είπα πώς είναι Τσάροι.

Κι' είδα σπαρμένα κόκκαλα μαρτύρων και κορμιά
'στης γης την έρημιά,
κι' είδα και κόσμο ζωντανό νά σέρνεται 'στό χώμα
μέ την ψυχή 'στό στόμα.

Και τά κοράκια 'πέταξαν, κι' εστάθηκαν εμπρός μου
πρές Νέρωνες με σίδερα τούς ζωντανούς νά δέσουν,
κι' άντιλαλοσθε βογγητό σφικτοδεμένου κόσμου:
εχθλαϊς φοραϊς ανάθεμα 'στό χώμα που θά πέσουν.»

